

ՏՈՒԻՐ ԻՆԾԻ, ՏԵՐ

Տուիր ինծի, Տեր, ձիրքեր բազմալար,
Կրակներ արծաթ, տեղերու հազար,
Եւ անոնց կարգին՝ շնորհն արցունքին:

Կուժի պէս կոտրած, սիրս է տրամահար,
Երազներս աղուոր, հաւերու նրման,
Տակաւին երէկ, գացին, հեռացան:

Խոնքերս կը դողան հովերէն աւանն,
Ինչ որ ունէի իբրեւ ոյժ, հաճոյք,
Այլեւս չըկան:

Մոխիր ու արցունք մընացին միայն,
Յուսն ալ նորոգուող կսկիծ անդաման,
Արցունքովն այն յորդ՝ զոր ինծի տրիր:

Իբրեւ բալասան օրերուն դէմ չար,
Կուլամ այս գիշեր երազներս բոլոր,
Այլեւս հողմահար:

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

ՆԱՀԱՊԵՏ ՔՈՒՋԱԿԻ ԱՆՄԱՀ ՔԱՌԵԱԿՆԵՐԷՆ

Յաւուրն ի հազար պահուն, տէր, փրկէ ի մարդոյ շառէն,
Մարդոյ շառն այնչափ չար է, որ գազանն իրմէն կու փախէ,
Ջառիւծն ի զէնքիլ դրած, — գազանաց զլիաւորն է —
Արծիւն ի հավան ելեր ու մարդուն ահէն կու վախէ:

Հոգիս ի մարմնոյս ելաւ, նա նստայ առջեւն ու լացի,
«Այ հոգի, դու ո՞ւր կ'երթաս, երբ քեզմնով եմ ես կենդանի»:
Հոգիս մարմնոյս ասաց. «Ես զքեզ խիկար կու գիտիի.
Երբ տունն ի քակել առնու, տէրն ներսն այլ ինչ բան ունի»:

Աշխարհս է ի ծով նման, ով որ գա՝ անթաց չի մնայ:
Յայս ծովս ես ի նաւ նստայ, զնաց նաւս ու ես չիմացայ,
Յեղքս մօտեցել է նաւս, կու վախեմ՝ քարի դիպնոյ,
Քակտի իմ աղուոր շինէւածս, ու տախտակս մեկմեկանայ:

Ձորս բան խրատ առ յինէն, որ զամէն աշխարս քեզ արժէ.
Ջայլոյց մեղք դու մի քններ, զբոյդ երակ մտօքդ անտիճէ.
Ձկատուած մօտ ի քեզ դու տես ու զմահու օր դու յիշէ.
Ձխրատդ ի սրտիդ տնկէ, զքեզ յամէն չարէ սա պահէ: